

на войводата Бенковски. Той съ треперяща ржка поема и прочита писмото. То бѣ кърваво — знакъ, че има предателство и че възстанието трѣбва да се вдигне, за да не би турцитѣ да изпреварятъ и изловятъ юнацитѣ, преди тѣ да бждатъ готови. Бенковски веднага праща човѣкъ при Райна да земе новото знаме. Тя става права, учудена и отговаря, че то още не е готово, защото срокътъ е до 1 май. Азъ—казва тя—много бързахъ, премѣстихъ работата въ дома на Г. Нейчовъ и сега работимъ въ дома на Захарий Койчевъ, помагатъ Иваница Джуджева и Захарица Койчева, но пакъ всичко не е готово. Ами сега, що ще стане?

Пратеникътъ отъ Бенковски грабва карловското знаме, което бѣ окачено на стената за образецъ, и изчезва отъ стаята. Съ два мжжки подскока юнакътъ стига въ Хаджи Луковата кжща, гдето бѣ домътъ на Бенковски, и подава знамето. Бенковски грабва карловското знаме, изкоква като свѣткавица на двора, развѣва знамето, което запращява на вѣтъра, и извиква грѣмогласно:

— Бунтъ! Бунтъ! Възстание! Скоро, Бобековъ, свикай стотниците, гърмете съ пушките, удрайте черковнитѣ камбани! . . .

Изненаданитѣ членове на правителството и на военния съветъ се затичатъ да узнаятъ, що е станало, та Бенковски тѣй неочаквано вдига народа, когато това трѣбваше да стане на 1 май. Бенковски съ лютъ гласъ вика: — Предателство! Въ Копривщица турски сгражари подъ командата на Неджибъ бей отишли да ловятъ Каблешкова и нашитѣ братя възстаници. Други турци подъ командата на Ахмедъ ага идатъ отъ Пазарджикъ да изловятъ насъ въ Панагюрище. Ние не бива да се даваме!

— Възстанието се прогласява! Скоро вѣоржжайте се! Знамето се вече развѣва!

Настава страшна минута на испытание.

Въ мигъ чаршията се затваря. Мжжетѣ изчезватъ отъ улицитѣ, градътъ сѣкашъ опустява. Всѣки тича